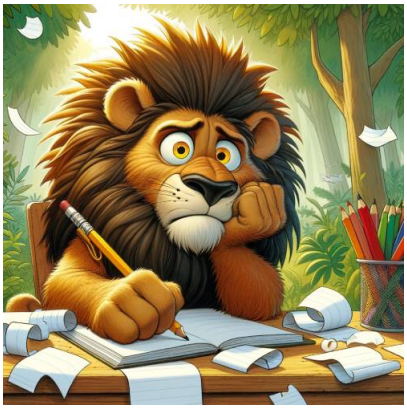

Idazten ez zekien lehoia

Bazen behin lehoi handi eta indartsu bat Afrikako sabanan. Animalien artean agintzen zuen, eta denek errespetatzen zuten. Baina bazegoen egiten ez zekien zerbait: ez zekien idazten. Horrek triste samar jartzen zuen.

Egun batean, basoan paseatzen ari zela, lehoi eme eder bat ikusi eta maitemindu egin zen. Sentimenduak azaltzeko gutuna idatzi nahi izan zion. Orduan konturatu zen ezin zuela.

Pentsatu ondoren, beste animaliei laguntza eskatzea erabaki zuen. Lehenik tximinoarengana joan zen, oso burutsua zelako. Tximinoak gutun bat idatzi zuen, baina txantxaz eta barre egiteko kontuz beteta zegoen. Lehoiari ez zitzaion egokia iruditu maitasuna azaltzeko.

Gero jirafarengana joan zen. Hark letra dotorea zeukan. Baina haren gutuna formalegia eta korapilatsuegia zen: ez zituen lehoiaren benetako sentimenduak adierazten.

Ondoren krokodiloari eskatu zion laguntza. Oso praktikoa zen, baina idatzitako gutuna zuzenegia atera zitzaion, goxotasun gutxikoa.

Azkenik elefantearengana joan zen, haren jakinduriagatik ezaguna baitzen. Aholkurik onena eman zion:

— Garrantzitsuena ez da letra nola egiten duzun, sentitzen duzuna zintzoa izatea baizik. Idatzi bihotzez.

Lehoiak aholkua entzun zuen. Elefantearen laguntzaz, idazten ikasten hasi zen, bere estiloarekin. Gutun xumea prestatu zuen, maitasunez eta zintzotasunez betea, lehoi emeari nola sentitzen zen esateko.

Hark irakurri zuenean, hunkitu egin zen. Hitzen atzean benetako sentimenduak zeudela ikusi zuen. Ez zen letra perfektua behar: maitasuna zen garrantzitsuena.

Ordutik lehoia eta lehoi emea elkarren ondoan egon ziren. Lehoiak ikasi zuen ez dela dena ezin hobeto egiten jakin behar, maitasunez eta zintzotasunez saiatzen bagara. Laguntza eskatzearen eta besteen esperientzietatik ikastearen balioa ere aurkitu zuen.

Ipuinak gogorarazten digu ez dugula perfektuak izan behar. Zintzo jokatzea, bihotza jartzea eta ikasteko prest egotea dira hazteko eta hobetzeko bide ederrak.